

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰανουαρίου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 32

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰ-
κόνων), μετὰφρ. Β'. — ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία Ἀλεξίου
Μπουδιέ. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ BONE, μυθιστορία Ἐκτώρος
Μαλῶ, μετὰφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΓΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΔΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμεων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κ-λ. κ-λ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἀληθῶς τὰ πάντα μοὶ εἶπε.
— Λοιπόν, κύριε, γνωρίζετε ἤδη ὅτι ἡ
Μαρκελίνα Λαγκὼν εἶναι σύζυγός μου, ἡ δὲ
Σοφία, ἡ μνηστὴ τοῦ Ροβέρτου Βαλόν, εἶναι
θυγατὴρ μου.
Ὁ κύριος Λωζιέ ἠνέωξε τὴν θύραν τοῦ
δωματίου, ἐν ᾧ εὐρίσκοντο αἱ δύο γυναῖκες.
— Ἐλθετε, εἶπεν αὐταῖς.
Ἐκεῖναι εἰσῆλθον.
Ὁ Βωφόρτ ὠχρίασε καὶ ἐκλονίσθη. Ἡ
χαρὰ ἦν ὑπερβολικὴ.
Ἡ Μαρκελίνα ὤρμησε πρὸς αὐτόν.
— Πέτρε, εἶπεν, εἶπα τὰ πάντα εἰς τὴν
θυγατέρα σου... Γνωρίζει ἤδη τὸ μυστικόν
τῆς μητρός της... Δύνασαι νὰ τὴν ἀспа-
σθῇς... Σὲ ἀγαπᾷ ὡς τὸ ἀξίζει καὶ θὰ κά-
μῃ νὰ λησμονήσῃς διὰ τῶν φιλημάτων της
πάσας τὰς θλίψεις σου, τὰς προσελθούσας ἀπὸ
ἐμέ.
Ὁ ἀνακριτὴς ἠκροῶτο καὶ ἔβλεπε.
Ἀλλὰ τὰ τρία ἐκεῖνα ὄντα, εὐτυχῇ θεω-
ρούμενα διότι συντήθησαν, οὐδαμῶς δι' αὐ-
τῶν ἐσκέπτοντο ὡσεὶ οὐδεὶς ξένος παρίστατο.
Ὁ Βωφόρτ ἐκράτει τὴν Σοφίαν εἰς τὰς
ἀγκάλας του.
Ἐπανελάμβανε δὲ μετὰ πάθους·
— Κόρη μου! τέκνον μου! ... προσφιλέ-
ς μου θυγατὴρ! ...
Ἡ Σοφία κλαίονσα ἔλεγε·
— Πάτερ μου!
— Πόσον εἶναι ὠραία! Εἶναι καὶ καλὴ
καὶ εὐφυὴς ὅσον καὶ ὠραία! Ὅποια εὐτο-

χία! Πῶς λησμονεῖ τις εὐκόλως τὰ πάντα,
ὅταν δοκιμάζῃ τόσο μεγάλην χαρὰν!...

Καὶ καταφιλῶν αὐτὴν ἐξηκολούθει·

— Σὲ εἶδα τόσο μικράν... εἰς Ἁγίον
Διονύσιον... σὲ ἀνέσυρα ἀπὸ τοῦ κατηραμέ-
νου ἐκείνου ποταμοῦ, ὅπου θὰ ἐπνίγεσο ἂν
δὲν ἤμην ἐγὼ... σὲ ἐκράτησα εἰς τὰς ἀγ-
κάλας μου... καὶ οὐδὲν εἰς τὴν καρδίαν μοὶ
εἶπεν ὅτι ἦσο θυγατὴρ μου!... Ἄν εἴξευρες,
ἀγαπητὴ μου κόρη, πόσον εἶμαι εὐτυχὴς
διὰ τὸ συμβεβηκὸς ἐκεῖνο... διότι χάρις εἰς
αὐτὸ μοὶ ὀφείλεις δύο φορὰς τὴν ζωὴν σου...
Ἀγάπα με πολὺ... πρώτον διότι πολὺ ἔ-
κλαυσας, ἔπειτα διότι εἶμαι δις πατὴρ σου
... καὶ διότι ἤργησα τόσο πολὺ νὰ δεχθῶ
τὰ φιλήματατά σου!... Μοὶ ὀφείλεις πολλὰς
θωπείας!...

— ὦ! πάτερ μου, σὰς ἀγαπῶ... καὶ
θὰ καταστήσω εὐτυχὴς τὸ γῆράς σου.

— Διότι δὲν με θεωρεῖς ἔνοχον· δὲν εἶναι
ἀληθὴς·

— Ὅχι.

— Βεβαίως;

— ὦ! ναί, τὸ ὁμνῶ!...

— Πόσον καλὸν μοὶ προξενεῖς, ἤθελα
νὰ σοὶ τὸ ἀποδώσω... Ἐχέ ὑπομονήν, κόρη
μου, δὲν θὰ με κρατήσουν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν
φυλακὴν. Οἶζι δὴποτε καὶ ἂν ἦναι αἱ κατ'
ἐμοῦ ἀποδείξεις, πρέπει ὅμως νὰ τελειώσῃ
αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις ταχέως. Ἡ θὰ ἀφεθῶ ἐ-
λεύθερος ὑπὸ τοῦ κυρίου ἀνακριτοῦ ἢ θὰ πα-
ραπεμφθῶ εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον. Ὁ ἄθω-
ωθῶ. Ἐστὲ καὶ αἱ δύο βέβαιαι ὅτι δὲν θὰ
εὐρεθῶσιν ἔνοχοι ἔχοντες τόσο ἐλαφρὰν τὴν
συνείδησιν, ὥστε νὰ με καταδικάσωσιν, ἐμέ,
τὸν Πέτρον Βωφόρτ, ὡς ἔνοχον φόνου. Συγ-
χωρῶ εἰς τὸν κύριον Λωζιέ τὴν σύλληψιν
μου· ὑπεχρεώθη ὑπὸ τῶν παραδόξων ἐκεί-
νων ἐνδείξεων. Εὐχμαι μόνον νὰ ἐμφανι-
σθῶ ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου. Ἀφιέμε-
νος ἐλεύθερος κατὰ τὴν ἀνακρισιν δὲν ἀνα-

κτῶ τὴν τιμὴν, ἐκτὸς ἂν ἀνακαλυφθῇ ὁ ἄ-
ληθὴς ἔνοχος. Θέλω τὴν ἐν πλήρει φωτὶ συ-
ζήτησιν· θέλω νὰ ἐξέλθω τοῦ κακουργιοδι-
κείου ἁθῶς, τὴν κεφαλὴν ἔχων ὑψηλὰ.

Ἐπλησίασεν εἰς τὴν Μαρκελίαν.

Ἐκεῖνη ἔνευε πρὸς τὰ κάτω.

— Μαρκελίνα, εἶπε, τὴν στιγμὴν ταύ-
την, καθ' ἣν ἐπανευρίσκω τὴν θυγατέρα
μου δὲν μνησικακῶ ἐναντίον σου... Λησμο-
νῶ τὸ θλιβερόν παρελθόν! Δὲν ὑπῆρξες ἔνο-
χος πρὸς ἐμέ. Ἀναγνωρίζω ὅτι ἡ διαγωγή
σου ὑπῆρξεν ἀμεμπτος καὶ ἐντιμος. Σὲ συγ-
χωρῶ.

Ἡ Μαρκελίνα ἐγρονυπέτησε καὶ ἐξεργάγη
εἰς λυγμούς.

— Ὅχι, μὴ γονυπετεῖς, ἔλθε εἰς τὰς
ἀγκάλας μου, Μαρκελίνα... Σὲ συγχωρῶ,
σοὶ εἶπα καὶ σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὸ τέκνον
τὸ ὁποῖον μοὶ δίδεις...

Καὶ ἀνῆγειρεν αὐτὴν καὶ τὴν ἔσφιγγεν
ἐπὶ τοῦ στήθους του.

— Ἡ ἡλικία δὲν ἐξησθένησε τὴν πρὸς σὲ
ἀγάπην μου, Μαρκελίνα. Σὲ ἐπναβλέπω ὡς
ὅτε ἤμην τρικοντούτης, σὺ δὲ εἰκοσαετίας.
Ὅταν θὰ εἶμαι ἐλεύθερος, θὰ ὑπάγωμεν εἰς
τὸν πύργον τοῦ πατρός σου εἰς Βενεβάν...

— Τὸ Βενεβάν δὲν ἐπωλήθη; ἠρώτησεν
ἡ Μαρκελίνα.

— Ὅχι. Τὸ διετήρησα... ὡς ἱερὸν λείψα-
νον... ὡς ἀναμνησιν τῆς εὐτυχίας μου καὶ
τῆς δυστυχίας μου...

— Πόσον εἶσαι καλός, Πέτρε!

— Ὅχι ὑπάγωμεν εἰς Βενεβάν οἱ δύο μό-
νοι ὡς εἰς προσκύνημα... Καὶ θὰ ἴδῃς, Μαρ-
κελίνα, ὅτι θὰ ἐπανεύρωμεν τὰ παλαιὰ αἰ-
σθήματά μας. Ἡ εὐτυχία εἶναι ἐκεῖ, διότι
ἐκεῖ τὴν ἀφήσαμεν... χεῖρες, Μαρκελίνα... ὁ
κύριος Λωζιέ μοὶ νεύει νὰ ἀποσυρθῶ.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Σοφίαν·

— Χαῖρε, προσφιλεστάτη μοὶ κόρη. Δὲν
σὲ ἐγνώριζα πρό τινων ἡμερῶν, σὲ ἀγαπῶ